

tage Beregninger over, hvorledes Forholdet bliver i 1918, naar normale Tilstande indtræde. Men det er netop det, det kommer an paa, det er netop der, Kærnepunktet ligger. Ville vi til den Tid have tilstrækkeligt til at afholde Forrentning af de ekstraordinære Beløb og delvis Afdrag? Det mener jeg, at vi ville have, dersom de opstillede Beregninger og de Forudsætninger, som den højtærede Minister selv gik ud fra, ere rigtige. Det vil jeg altsaa ikke vende tilbage til.

Ministeren mente, at den tidligere Regering havde baaret sig forkasteligt ad ved at foreslaa de store Militærdgifter uden at vide, hvor Pengene skulde komme fra. Det forekommer mig at være en noget mærkelig Bebrejdelse. Man kunde langt snarere bebrejde Lovgivningsmagten, at den i sin Tid vedtog f. Eks. de overordentlig omfattende Lønningslove, der medførte en aarlig Udgift af 8—9 Millioner, uden at der var taget Hensyn til blot en nogenlunde tilsvarende Forøgelse af Statens Indtægter. Vi ere netop ved Militærdgifterne gaaede frem paa en mere forudseende og mere økonomisk forsvarlig Maade, end jeg ved, det er sket ved nogen af de andre kostbare Foranstaltninger, Lovgivningsmagten er gaaet med til, idet vi samtidig med de ekstraordinære Udgifter og Forøgelser af de ordinære Udgifter til Militæretaterne have skabt en ny Indtægtskilde, hvoraf de ordinære Udgifter kunne afholdes, og desuden, naar Forholdet helt har udviklet sig, Forrentning og delvis Afdrag af de ekstraordinære Udgifter kunne tages. Ministeren mente, at Beløbet skulde have været større. Det kan gerne være. Men naar der er skabt Forrentning, har man i langt videre Grad tilfredsstillet de økonomiske Krav, end vi ellers pleje at gøre ved de Love, vi vedtage her ved ekstraordinære Bevillinger. Og det kan paa ingen Maade siges, at man ikke vidste, hvor man skulde tage de 31 Mill. fra. Det har hele Tiden været Forudsætningen, at hvis de ikke kunde afholdes af Statens ordinære Indtægter, naar Tiderne altsaa ikke vare gode nok dertil, og Beparelserne paa andre Punkter ikke kunde blive saa gennemgribende, at man kunde gøre det, maatte man naturligvis gaa til Statslaan. Der er ikke nogen, der har nægtet det, og det maatte ogsaa antages, at den Lovgivningsmagt, der har anset det for fornødent at styrke Forsvaret paa den Maade, som sket er, vilde bevilge de nødvendige Midler dertil, eventuelt ved Statslaan.

Den højtærede Minister indrømmer nu, at der ikke logisk kan slutes saaledes, at fordi den gennemsnitlige Skatteindtægt pr. Hoved aftager, maa Udbyttet af de større Indtægter aftage. Det kan meget godt være saaledes, at ved stærk Forøgelse af Skatteydernes Antal aftager Gennemsnitsindtægten, skønt Udbyttet af de større Indtægter tiltager. Det kan være saaledes, men jeg har aldrig hævdet og vil heller ikke nu hævde, at det har været saaledes netop i disse sidste Aar. Jeg gjorde netop opmærksom paa, at de Aar, den højtærede Minister benyttede, kan man ikke benytte, naar det drejer sig om at stille Horoskopet for Fremtiden, fordi de ere af en ekceptionel økonomisk Karakter, idet det under dem ganske særlig gik ud over de større Indtægter.

Den højtærede Minister fremhævede den Tendens, der har været i Skatteansættelsen, til at drage flere af de smaa Indtægter ind under Beskatningen. Ja, det er meget sandt. Men der er ogsaa en anden Tendens, som i ikke mindre Grad har gjort sig gældende, og det er at faa de større Indtægter mere frem. Efterhaanden som de skatteansættende Myndigheder mere og mere vænne sig til at udføre de vedtagne Love, vil det vise sig, at man bedre og bedre kommer efter de større Indtægter. De større Indtægter have i mange Tilfælde lettere ved at skjule sig end de mindre, saa at der kræves længere Tids Praksis og større Agtpaaagivenhed overfor Forholdene for at drage dem frem i deres fulde Omfang eller nogenlunde tilnærmelsesvis dertil. Det gælder ikke mindst i København, hvor endnu overordentlig mange, netop af de større Indtægter skjule sig for de skatteansættende Myndigheder. Der er her et meget stort Arbejde at gøre og et meget stort Felt at opdyrke, inden man har faaet disse Indtægter stærkt nok frem. Dernæst er det ubestrideligt, hvad jeg før sagde, at naar de gode Tider sætte ind, vil det mest mærkes paa de større Indtægter.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Ministers almindelige Betragtninger over den tidligere Finansstyrelse. Han vil, forekommer det mig, ensidig lægge Ansvaret paa Regeringerne. Men det lader sig ikke gøre. Det kunde maaske lade sig gøre, hvis de tidligere Regeringer, naar økonomiske Forhold kom paa Bane her i Tinget i Anledning af større Udgiftslove, havde sagt: Vi svømme i Guld, vi kunne meget godt strække os vidt, der er ingen Fare! Men enhver, der erin-